

Agnieszka Żołądkiewicz-Kuzioła

Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu
Wydział Nauk Ekonomicznych i Zarządzania
Katedra Zarządzania Finansami
e-mail: a_zoladkiewicz@umk.pl

Ulgi podatkowe jako forma pomocy publicznej udzielanej przedsiębiorcom

Kody JEL: E62, H29, H39

Słowa kluczowe: pomoc publiczna, ulgi podatkowe, przedsiębiorstwa, instrumenty pomocy publicznej

Streszczenie. Pomoc publiczna jest szczególną formą pomocy państwa lub ze źródeł państwowych udzielaną przedsiębiorcom, którzy oczekują wsparcia m.in. poprzez preferencyjne zasady przyznawania ulg w zakresie prawa podatkowego. Celem opracowania jest analiza warunków udzielania pomocy publicznej przedsiębiorcom w formie ulg podatkowych oraz ocena wartości tej pomocy. Na potrzeby artykułu przeanalizowano literaturę tematu oraz najnowsze raporty opublikowane przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Wprowadzenie

Przedsiębiorstwo, aby zaistnieć na rynku, a w następstwie działać i dotrzymywać kroku konkurencji musi się rozwijać i doskonalić. Wymaga to jednak odpowiednich środków finansowych. Jedną z form pozyskania przez przedsiębiorstwo środków finansowych jest uzyskanie pomocy publicznej (Ginter, 2015, s. 161–162).

Pomoc publiczna udzielana przedsiębiorcom może przybierać różne formy. Jedną z takich form wsparcia są ulgi w zakresie prawa podatkowego.

W artykule przeprowadzono analizę pomocy publicznej udzielonej w latach 2012–2016. Szczególną uwagę poświęcono jednej z form pomocy publicznej, jaką jest podkategoria A2 występująca w postaci ulg podatkowych. Zaprezentowano m.in. strukturę, dynamikę wartości udzielonej pomocy publicznej, z wyeksponowaniem ulg

podatkowych. Zaprezentowano ponadto zestawienie obrazujące wartość udzielonych ulg podatkowych przez konkretne instytucje. Dane statystyczne niezbędne do analizy zaczerpnięto z raportów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na temat pomocy publicznej w Polsce udzielonej przedsiębiorcom w latach 2012–2016.

1. Pojęcie pomocy publicznej

Źródłowym przepisem systemu prawnego w zakresie pomocy publicznej jest art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) o następującej treści: „wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi” (Traktat..., art. 107 ust. 1, 2010). Jak można zauważyć, treść art. 107 ust. 1 TFUE nie zawiera klasycznej definicji pomocy publicznej, a jedynie podkreśla zakaz jej udzielania. Pomimo to w literaturze przedmiotu można spotkać liczne próby zdefiniowania pomocy publicznej na podstawie treści powyższego artykułu.

I. Jaźwiński definiuje pomoc publiczną jako stosowanie przez władze publiczne w sposób selektywny wszelkich narzędzi polityki gospodarczej wobec podmiotów. Ponadto stwierdza, że „cechą odróżniającą pomoc publiczną od innych działań interwencyjnych władz publicznych jest jej ukierunkowany charakter. Pomoc publiczna powinna mieć selektywne konsekwencje, a nie ogólne. Udzielana pomoc publiczna służy realizacji określonych celów polityki prowadzonej przez władze publiczne, np. związanych ze zmianami w strukturze sektorowej, terytorialnej i własnościowej gospodarki. Pomoc publiczna przysparza bezpośrednio lub pośrednio korzyści ekonomicznych i finansowych wspieranym podmiotom, stwarzając im preferencyjne i uprzywilejowane, w stosunku do rynkowych, warunki prowadzenia działalności gospodarczej”.

Dodatkowo M. Kulesza dodaje, że pomocą publiczną jest „każde – w sensie ekonomicznym – przysporzenie, o charakterze nieekwiwalentnym w procesie wymiany, mające więc charakter przywileju, niezależnie od formy prawnej, w której go udzielono”. Zdaniem zaś S. Dudzika pomocą publiczną jest „każde świadczenie na rzecz przedsiębiorstwa pochodzące od państwa lub ze źródeł państwowych (zwiększające przy tym wydatki lub zmniejszające przychody państwa), które przynosi temu przedsiębiorstwu korzyść, jakiej nie mogłoby uzyskać w ramach normalnej działalności gospodarczej” (Ginter, 2015, s. 152–153).

W celu rozstrzygnięcia, czy zastosowanie danego środka finansowego stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, należy ocenić, czy zostały spełnione następujące przesłanki:

- dany środek udzielany jest przez państwo lub pochodzi ze środków państwowych,
- przedsiębiorca uzyskuje przysporzenie na warunkach korzystniejszych niż oferowane na rynku,

- ma charakter selektywny (uprzywilejowuje określone przedsiębiorstwo lub grupę przedsiębiorców albo produkcję określonych towarów),
- grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Należy zaznaczyć, że wyżej wymienione przesłanki muszą być spełnione łącznie, brak jednej z nich skutkuje tym, że udzielona pomoc nie stanowi pomocy publicznej (Sobieralski, 2012, s. 323).

Tak jak wcześniej podkreślono, udzielanie pomocy publicznej w UE jest niezgodne z zasadami wspólnego rynku. Istnieją jednak wyjątki, dla których pomoc państwa może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Wyłączenia te zostały skatalogowane w przepisach art. 107 ust. 2 i 3 TFUE (Działo, 2013, s. 208).

W Traktacie wskazuje się dopuszczalne, trzy podstawowe kategorie pomocy publicznej (Działo, 2013, s. 212–213; Walczak, 2011, s. 250–251):

1. Pomoc regionalna – podstawowym warunkiem jej udzielenia jest prowadzenie działalności gospodarczej na oznaczonym obszarze. Skierowana jest przede wszystkim do podmiotów, które prowadzą swoją działalność na obszarze charakteryzującym się szczególnie niskim poziomem rozwoju gospodarczego lub wysoką stopą bezrobocia, a także w rejonach znacząco oddalonych i mających trudności w zakresie integracji z rynkiem wewnętrznym. Ta kategoria pomocy publicznej poświęcona jest na realizację nowych inwestycji mających na celu zmniejszenie dysproporcji występujących w rozwoju społeczno-gospodarczym pomiędzy poszczególnymi regionami.
2. Pomoc sektorowa – podstawowym warunkiem jej udzielenia jest przynależność danego przedsiębiorstwa do określonego sektora, wyodrębnionego na podstawie kryterium przedmiotu prowadzonej działalności gospodarczej. Przeznaczona jest dla tzw. sektorów wrażliwych, czyli takich, z którymi związane są określone problemy gospodarcze i które podatne są na koniunkturę gospodarczą. Dla przedsiębiorców z sektorów wrażliwych zasady pomocy publicznej są znacznie bardziej restrykcyjne niż reguły pomocy dla innych sektorów. Do sektorów wrażliwych należy m.in.: przemysł górniczy, hutniczy, włókienniczy, stoczniowy, stalowy i motoryzacyjny, a także sektor rolny, rybołówstwa oraz transportowy. W latach 2008–2009 przykładem tej pomocy był sektor bankowy w USA, Wielkiej Brytanii i motoryzacyjny w Niemczech.
3. Pomoc horyzontalna – warunkiem jej udzielenia nie jest prowadzenie działalności na oznaczonym regionie ani w oznaczonym sektorze, ale dążenie do osiągnięcia lepszych warunków prowadzenia danej działalności gospodarczej. Jest to pomoc na przykład na badania, rozwój oraz innowacje, pomoc na ochronę środowiska, pomoc w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw.

2. Formy pomocy publicznej

Pomoc publiczna może przyjmować formę pomocy czynnej (aktywnej) oraz pomocy biernej (pasywnej). Pomoc czynna polega na wspieraniu podmiotów gospodarczych przez przekazanie środków w formie pieniężnej lub rzeczowej, np. w formie udzielenia dotacji z budżetu państwa, stanowiących tym samym wydatek publiczny. Pomoc bierna oznacza natomiast ograniczenie danin publicznych lub zaniechanie ich poboru i pozostawienie środków z tego tytułu w dyspozycji podmiotów gospodarczych, co w konsekwencji przekłada się na obniżenie wpływu należnych środków publicznych do sektora finansów publicznych, np. do budżetu państwa. Pomoc bierna może odbywać się zgodnie z intencją władz publicznych, np. przez wprowadzenie ulg i zwolnień podatkowych lub może być wymuszona trudną sytuacją przedsiębiorstwa, np. umorzenie zadłużenia przedsiębiorstwa z tytułu zaległości podatkowych wobec budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego (Woźniak, 2016, s. 160; Woźniak, 2010, s. 154).

System monitorowania pomocy publicznej w Polsce posługuje się unijną klasyfikacją, zgodną z wytycznymi Komisji Europejskiej, według których wyróżnia się cztery grupy pomocy publicznej oznaczone literami A (dotacje i ulgi podatkowe), B (subsytia kapitałowo-inwestycyjne), C (tzw. miękkie kredytowanie) i D (poręczenia i gwarancje). W ramach każdej grupy pomoc dodatkowo dzieli się na czynną, oznaczoną cyfrą 1 i bierną, oznaczoną cyfrą 2 (Woźniak, 2016, s. 160–161). Formy pomocy publicznej, które nie wchodzą w zakres żadnej z czterech wymienionych kategorii, w praktyce gospodarczej zalicza się do piątej grupy (grupa E) zawierającej inne formy pomocy publicznej (Spychała 2014, s. 104).

Szczegółową klasyfikację form pomocy publicznej przedstawiono w tabeli 1.

Tabela 1. Formy pomocy publicznej

Grupa	Podgrupa	Forma pomocy
1	2	3
Grupa A – dotacje i ulgi podatkowe	A1 dotacje	dotacje i inne bezzwrotne świadczenia
		dopłaty do oprocentowania kredytów bankowych (bezpośrednio dla przedsiębiorców)
		inne wydatki związane z funkcjonowaniem jednostek budżetowych lub realizacją ich zadań statutowych
		refundacja
		rekompensata
	A2 ulgi podatkowe	zwolnienia z podatku
		odliczenie od podatku
		obniżka lub zmniejszenie, powodujące obniżenie podstawy opodatkowania lub wysokości podatku
		obniżenie wysokości opłaty
		zwolnienie z opłaty
		zaniechanie poboru podatku
		zaniechanie poboru opłaty

1	2	3
		umorzenie w całości lub części zaległości podatkowej wraz z odsetkami umorzenie w całości lub części odsetek od zaległości podatkowej umorzenie opłaty (składki, wpłaty) umorzenie w całości lub części odsetek za zwłokę z tytułu opłaty (składki, wpłaty, kary) umorzenie kar oddanie do korzystania mienia będącego własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego i ich związków na warunkach korzystniejszych dla przedsiębiorcy od oferowanych na rynku zbycie mienia będącego własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego i ich związków na warunkach korzystniejszych od oferowanych na rynku umorzenie kosztów egzekucyjnych jednorazowa amortyzacja umorzenie kosztów procesu sądowego
Grupa B – subsydia kapitałowo-inwestycyjne	B1	wniesienie kapitału
	B2	konwersja wierzytelności na kapitał
Grupa C – tzw. miękkie kredytowanie	C1 pożyczki preferencyjne i warunkowo umorzone	pożyczki preferencyjne kredyty preferencyjne dopłaty do oprocentowania kredytów bankowych (dla banków) pożyczki warunkowo umorzone
	C2 odroczenia i rozłożenia na raty	odroczenie lub rozłożenie na raty płatności podatku lub zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę odroczenie lub rozłożenie na raty płatności opłaty (składki, wpłaty), zaległej opłaty (składki, wpłaty) lub zaległej opłaty (składki, wpłaty) wraz z odsetkami odroczenie lub rozłożenie na raty płatności zaległej opłaty (składki, wpłaty, kary) odroczenie lub rozłożenie na raty kosztów egzekucyjnych odroczenie lub rozłożenie na raty odsetek odroczenie lub rozłożenie na raty kosztów procesu sądowego
Grupa D – poręczenia i gwarancje	D1	poręczenia i gwarancje

Źródło: Raport o pomocy... (2017), s. 9–10.

Jak można zauważyć, wachlarz form pomocy publicznej w podgrupie A2 (ulgi podatkowe) jest bardzo szeroki i to właśnie tej podgrupie poświęcono uwagę w dalszych rozważaniach.

3. Pomoc publiczna w formie ulg podatkowych udzielona przedsiębiorcom w latach 2012–2016

Jedną z form wsparcia w ramach pomocy publicznej są ulgi podatkowe. O ich przyznanie wnioskować może każdy podatnik prowadzący działalność gospodarczą, który znajduje się w niekorzystnej sytuacji finansowej, uniemożliwiającej wywiązanie się w terminie z obowiązków podatkowych (Sobieralski, 2012, s. 331).

Do ulg podatkowych stanowiących pomoc publiczną można zaliczyć m.in.: zwolnienie z podatku, odliczenie od podatku, obniżenie wysokości opłaty, umorzenie w całości lub części zaległości podatkowej wraz z odsetkami. Kwestią problematyczną, dotyczącą ulg podatkowych jako formy wsparcia jest ocena czy zmniejszenie obciążeń podatkowych podatnika stanowi pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej, instrumenty systemu podatkowego są zaliczane do tzw. środków ogólnych, czyli nie stanowią pomocy publicznej, ze względu na to, że są stosowane do wszystkich przedsiębiorstw we wszystkich sektorach gospodarki w danym kraju członkowskim. Gdy jednak dane ulgi podatkowe będą skierowane tylko do wybranych form bądź typów działalności gospodarczej, zostaną wówczas uznane jako selektywne i będą podlegać ocenie Komisji Europejskiej pod kątem dopuszczalności pomocy publicznej. W sytuacji otrzymania ulgi podatkowej w ramach pomocy publicznej, konieczne staje się przekazywanie sprawozdań na rzecz udzielających pomocy, podlegających kontroli konkretnych organów nadzorujących. W Polsce tę funkcję sprawuje Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Na podstawie corocznych raportów publikowanych przez UOKiK można ocenić skalę wsparcia dla przedsiębiorców w Polsce (Franczak, 2014, s. 157, 159).

Ogólna wartość udzielonej pomocy publicznej przedsiębiorcom w 2016 roku stanowiła 18 843,4 mln zł (tab. 2). W latach 2012–2014 można było zauważyć tendencję rosnącą w ogólnej wartości pomocy publicznej, jednak już w 2015 roku odnotowano spadek wartości udzielonej pomocy publicznej o prawie 20% w stosunku do wartości z 2014 roku. Taki spadek wartości pomocy mógł być spowodowany przede wszystkim wygaśnięciem programów pomocowych, na podstawie których pomocy udzielały instytucje zaangażowane we wdrażanie programów operacyjnych współfinansowanych ze środków unijnych w ramach perspektywy finansowej 2007–2013. Z kolei w 2016 roku wartość pomocy ponownie wzrosła (o 2,6 mln zł), co wynikało z zapoczątkowania udzielania pomocy publicznej współfinansowanej z programów operacyjnych w ramach perspektywy finansowej 2014–2020 (Raport o pomocy... 2017, s. 15).

Tabela 2. Wartość (w mln zł) i struktura (w %) udzielonej pomocy publicznej według formy pomocy w latach 2012–2016¹

Forma pomocy	2012		2013		2014		2015		2016	
	wartość	udział	wartość	udział	wartość	udział	wartość	udział	wartość	udział
Grupa A:	17188,5	95,2	17810,9	98,1	18954,1	94,1	14868,1	92,0	18635,3	98,9
A1	15347,1	85,0	15667,8	86,3	16358,0	81,2	12017,8	74,3	15950,5	84,6
A2	1841,4	10,2	2143,1	11,8	2596,1	12,9	2850,6	17,6	2684,9	14,2
Grupa B:	128,4	0,7	51,1	0,3	724,7	3,6	772,8	4,8	38,3	0,2
B1	128,4	0,7	51,1	0,3	251,1	1,2	772,8	4,8	38,3	0,2
B2	0,0	0,0	0,0	0,0	473,5	2,4	0,0	0,0	0,0	0,0
Grupa C:	736,1	4,1	289,9	1,6	408,7	2,0	86,8	0,5	34,8	0,2
C1	736,0	4,1	289,9	1,6	399,9	2,0	86,8	0,5	34,8	0,2
C2	0,1	0,0	0,01	0,0	8,8	0,04	0,0006	0,0	0,0006	0,0
D1	1,9	0,01	2,8	0,02	50,7	0,3	441,9	2,7	135,0	0,7
Grupy ogółem	18054,9	100,0	18154,6	100,0	20138,1	100,0	16169,9	100,0	18843,4	100,0

Źródło: opracowanie własne na podstawie: Raport o pomocy... (2017), s. 18.

Dominującą formą pomocy biernej w analizowanym okresie była pomoc udzielana w formie ulg podatkowych (podgrupa A2), której wartość w 2016 roku wyniosła 2 684,9 mln zł, tym samym co do wartości dana podgrupa zajęła drugie miejsce w zestawieniu wszystkich form. Pomoc udzielana w formach należących do podgrupy A2 stanowiła 14,2% ogólnej wartości pomocy udzielonej w 2016 roku. W latach 2012–2016 można było zauważyć tendencję rosnącą wartości udzielonej pomocy w ramach podgrupy A2, z wyjątkiem roku 2016, kiedy to odnotowano spadek wartości o prawie 6%.

Tabela 3. Dynamika udzielonej pomocy publicznej według formy pomocy w latach 2012–2016

Forma pomocy	Dynamika (rok poprzedni = 100)			
	2013/2012	2014/2013	2015/2014	2016/2015
Grupa A:	103,6	106,4	78,4	125,3
A1	102,1	104,4	73,5	132,7
A2	116,4	121,1	109,8	94,2
Grupa B:	39,8	1418,1	106,6	5,0
B1	39,8	491,5	307,7	5,0
B2	–	–	0,0	–
Grupa C:	39,4	141,0	21,2	40,1
C1	39,4	137,9	21,7	40,1
C2	10,0	87721,3	0,007	96,2
D1	147,4	1810,7	871,5	30,6
Grupy ogółem	100,6	110,9	80,3	116,5

Źródło: opracowanie własne na podstawie: Raport o pomocy... (2017), s. 20.

¹ Wartość pomocy publicznej z wyłączeniem transportu.

Pomocy publicznej w formie ulg podatkowych udzielały przede wszystkim organy podatkowe (w 2016 r. – 95,74% wartości pomocy udzielonej w podgrupie A2) oraz prezydenci i burmistrzowie miast oraz wójtowie wsi (w 2016 r. – 4,03% wartości pomocy udzielonej w podgrupie A2) (tab. 4). Organy podatkowe udzieliły pomocy głównie w formie ulg w podatku dochodowym podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą w specjalnych strefach ekonomicznych w ramach programów pomocowych².

Tabela 4. Wartość (w mln zł) i struktura (w %) pomocy publicznej w formie ulg podatkowych udzielona przez poszczególne podmioty w latach 2012–2016

Nazwa instytucji	2012		2013		2014		2015		2016	
	wartość	udział	wartość	udział	wartość	udział	wartość	udział	wartość	udział
1	0,9	0,05	0,9	0,05	0,9	0,05	3,8	0,13	3,2	0,12
2	1728,7 ³	93,88	2024,8	94,48	2494,9	96,10	2736,5	96,00	2570,5	95,74
3	2,5	0,13	2,0	0,09	2,2	0,08	2,8	0,1	2,3	0,09
4	109,3	5,94	115,4	5,38	98,1	3,77	106,9	3,75	108,4	4,03
5	–	–	–	–	–	–	0,6	0,02	0,5	0,02
Wartość ogółem	1841,4	100	2143,1	100	2596,1	100	2850,6	100	2684,9	100

Nazwa instytucji: 1 – prezes Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, 2 – organy podatkowe, 3 – marszałkowie województw, 4 – prezydenci, burmistrzowie miast oraz wójtowie gmin, 5 – prezes Zarządu Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Źródło: opracowanie własne na podstawie: Raport o pomocy... (2014), s. 28–29; Raport o pomocy... (2015), s. 30–31; Raport o pomocy... (2016), s. 29–30; Raport o pomocy... (2017), s. 31–32.

Podsumowanie

Na podstawie powyższych rozważań można mówić o utrzymującej się tendencji wzrostu wsparcia udzielanego przedsiębiorcom w formie pomocy publicznej. Wśród form pomocy o charakterze biernym dominującą podkategorią są ulgi podatkowe. Dana forma pomocy może mieć dla przedsiębiorstwa charakter ratunkowy i restrukturyzacyjny oraz prorozwojowy (Woźniak, 2016, s. 168).

Należy jednak pamiętać, że taka forma pomocy ma odzwierciedlenie w zmniejszeniu wpływów do budżetu państwa i budżetu jednostek samorządu terytorialnego. Ulgi podatkowe, stosowane jako zachęty inwestycyjne dla przedsiębiorców, mogą jednak wpływać na wzrost produkcji, a w przypadku nowych inwestycji na utworzenie nowych lub utrzymanie istniejących miejsc pracy. W konsekwencji zmniejszenie wpływów do budżetu państwa, czy też do budżetu jednostek samorządu terytorialnego, może zostać

² Nr PL 39/2004, XR98/2007, X193/2009 i SA.40523(2015/X) – Program pomocy regionalnej dla przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w specjalnych strefach ekonomicznych (2 451,6 mln zł) (Raport o pomocy..., 2017, s. 30).

³ Dyrektorzy izb skarbowych i celnych oraz naczelnicy urzędów skarbowych i celnych.

zrekompensowane wzrostem dochodów budżetowych z tytułu opodatkowania pośredniego wzrostu produkcji. Utworzenie nowych i utrzymanie istniejących miejsc pracy będzie wpływało ponadto na zmniejszenie wypłat zasiłków dla bezrobotnych i zwiększenie wpływów z podatków pośrednich (Woźniak, 2016, s. 165).

Bibliografia

- Działo, J. (2013). Formy i instrumenty pomocy publicznej w Unii Europejskiej w latach 2006–2011. *Studia Prawno-Ekonomiczne*, LXXXIX, 207–224.
- Franczak, A. (2014). Ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych jako forma pomocy publicznej udzielanej przez gminne organy podatkowe. *Studia Ekonomiczne, Finanse – Problemy – Decyzje*, 1 (198), 155–165.
- Ginter, M. (2015). Pomoc publiczna jako źródło finansowania MŚP na przykładzie Wielkopolski. *AUNC Zarządzanie*, 2 (XLII), 151–163.
- Raport o pomocy publicznej w Polsce udzielonej przedsiębiorcom w 2013 roku (2014). Warszawa: UOKiK.
- Raport o pomocy publicznej w Polsce udzielonej przedsiębiorcom w 2014 roku (2015). Warszawa: UOKiK.
- Raport o pomocy publicznej w Polsce udzielonej przedsiębiorcom w 2015 roku (2016). Warszawa: UOKiK.
- Raport o pomocy publicznej w Polsce udzielonej przedsiębiorcom w 2016 roku (2017). Warszawa: UOKiK.
- Sobieralski, K. (2012). Pomoc publiczna a ulgi uznaniowe udzielane podatnikom prowadzącym działalność gospodarczą. W: J. Blicharz (red.), *Prawne aspekty prywatyzacji* (s. 321–345). Prace Naukowe Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego, nr 16. Wrocław: Prawnicza i Ekonomiczna Biblioteka Cyfrowa.
- Spychała, M. (2014). Wielkość i struktura pomocy de minimis w Polsce w okresie kryzysu finansowego. *Studia Oeconomica Posnaniensis*, 6 (267/2), 96–112.
- Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Dz. Urz. UE, C 83/47 z 30.03.2010 r.
- Walczak, B. (2011). Instrumenty pomocy publicznej dla MŚP. *Ekonomiczne Problemy Usług*, 63, 249–256.
- Woźniak, B. (2010). Instrumenty i instytucje udzielania pomocy publicznej w Polsce. *Zeszyty Naukowe Polityki Europejskiej, Finanse i Marketing*, 4 (53), 151–161.
- Woźniak, B. (2016). Podatkowe instrumenty pomocy publicznej. *Annales Oeconomia*, 1 (L), 159–168.

TAX REBATES AS A FORM OF STATE AID GRANTED TO ENTREPRENEURS

Keywords: state aid, tax rebates, companies, state aid instruments

Summary. Public aid is a special form of state aid or from state sources granted to entrepreneurs. Enterprises expect support, among others through preferential rules for granting tax reliefs.

The aim of the study is to analyze the terms of granting state aid to entrepreneurs in the form of tax reliefs and to assess the value of this aid. For the purposes of the article, the subject literature and the latest reports published by the Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów were analyzed.

Translated by Agnieszka Żołądkiewicz-Kuzioła

Cytowanie

Żołądkiewicz-Kuzioła, A. (2018). Ulgi podatkowe jako forma pomocy publicznej udzielanej przedsiębiorcom. *Ekonomiczne Problemy Usług*, 3 (132), 161–170. DOI: 10.18276/epu.2018.132-14.